

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie **A.B.**,

skazanego z art. 244 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 stycznia 2025 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k. kasacji wniesionej Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu dnia 30 września 2024 r., sygn. akt II K 1048/24,

uchyla pkt II zaskarżonego wyroku.

Marek Pietruszyński

Dariusz Kala

Włodzimierz Wróbel

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu z dnia 30 września 2024 roku (sygn. akt II K 1048/24) A.B. został uznany winnym popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony został obwiniony o to, że w dniu 24 sierpnia 2024 roku w miejscowości Ł., prowadził rower w ruchu lądowym, pomimo orzeczonego wobec niego zakazu

prowadzenia pojazdów rowerowych, który to zakaz został orzeczony wyrokiem Sądu Rejonowego w Zamościu II Wydział Karny z dnia 4 kwietnia 2024 roku (sygn. akt II W 340/24), na okres 8 miesięcy, obowiązujący od 18 kwietnia 2024 roku do 18 grudnia 2024 roku. W związku z powyższym, Sąd uznał A.B. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 244 k.k., polegającego na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych. Za ten czyn Sąd wymierzył mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Ponadto, na podstawie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. w związku z art. 43 § 1 k.k., Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Dodatkowo, na podstawie art. 43a § 2 k.k., Sąd orzekł wobec A.B. świadczenie pieniężne w kwocie 5000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego wniósł w trybie art. 521 k.p.k. w zakresie orzeczonego środka karnego Prokurator Generalny, zarzucając wyrokowi *„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 42 § 1a pkt 2 k.k. w zw. z art. 244 k.k., polegające na nieuzasadnionym uznaniu, iż istnieją podstawy do orzeczenia wobec oskarżonego A.B., za przypisane mu przestępstwo z art. 244 k.k., środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat, podczas gdy art. 42 § 1a pkt 2 k.k., na podstawie którego nieprawidłowo orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, ma zastosowanie do sprawcy czynu z art. 244 k.k.. jeżeli ten nie zastosował się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, w czym nie zawiera się naruszony przez oskarżonego A.B. zakaz prowadzenia pojazdów rowerowych.”*

Prokurator Generalny wniósł o uchylenie punktu II wyroku nakazowego, zawierającego orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna.

Rację ma Prokurator Generalny, że zgodnie z art. 42 § 1a pkt 2 k.k., zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych jest obligatoryjnym środkiem karnym w przypadku skazania za przestępstwo z art. 244 k.k., pod warunkiem jednak, że naruszenie dotyczyło zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Jak wskazuje orzecznictwo, zakres przedmiotowy tego zakazu jest szeroki i obejmuje wszelkie pojazdy mechaniczne, bez względu na kategorię czy rodzaj ruchu. Jednakże, nie budzi też wątpliwości w orzecznictwie, że rower nie jest pojazdem mechanicznym. Oznacza to, że w sytuacji, gdy przestępstwo z art. 244 k.k. polegało na niezastosowaniu się do zakazu prowadzenia rowerów, a nie pojazdów mechanicznych, nie ma podstaw do orzekania zakazu prowadzenia *wszelkich* pojazdów mechanicznych (tak m.in. wyrok SN z 26.06.2024 r., I KK 145/24, LEX nr 3729815). Zatem, orzeczenie sądu o takim zakazie, w niniejszej sprawie, stanowi naruszenie art. 42 § 1a pkt 2 k.k.

To naruszenie miało istotny wpływ na treść orzeczenia, ponieważ skutkowało nałożeniem na skazanego nieadekwatnej do jego czynu sankcji.

Należało wobec tego orzec jak w sentencji.

Marek Pietruszyński Dariusz Kala Włodzimierz Wróbel

[WB]

[a.ł.]